

မင်းမြတ်သူရ

ဒေါင်းမင်းရာဇာ

သိန်းမောင်

တစ်နေ့သ၌ ဆေးဆရာကြီး ဦးကောင်းလှ မိသားစုသည် အောက်မြန်မာပြည်သို့ ဘုရားဖူးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။

ဆေးဆရာကြီး ဦးကောင်းလှ၌ ဆရာကတော် ဒေါ်လှမေနှင့် သမီးနှစ်ယောက်၊ သား တစ်ယောက်ရှိရာ သားကြီးဖြစ်သူ ဆရာလေးကိုရန်နိုင်မှ လွဲ၍ ကျန်အိမ်သားများအားလုံး ဘုရားဖူးထွက်ကြမည် ဖြစ်၏။

ထို့ပြင် ဆေးဆရာကြီး ဦးကောင်းလှနှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သူများ ပါ အောက်ပြည်အောက်ရွာသို့ ဘုရားဖူးရန် လိုက်ကြမည်ဖြစ်၍ ဦးကောင်းလှသည် ဘတ်စ်ကားကြီးတစ်စီးကို ငှားရမ်းထားလေ၏။

ဘုရားဖူးထွက်မည့်နေ့တွင် ဆေးဆရာကြီး ဦးကောင်းလှနေအိမ်သို့ သူ၏ ဆွေမျိုးတစ်စုသည် အထုပ်အပိုးကိုယ်စီဖြင့် လိုက်လာလေ၏။

ဆေးဆရာကြီး ဦးကောင်းလှသည် သူ၏ ဆွေမျိုးများအား ခရီးစရိတ်သာမက စားစရိတ်များ ပါ အကုန်အကျခံ၍ ဘုရားဖူးခေါ်မည် ဖြစ်သဖြင့် ဆွေမျိုးများ သည် တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်နေလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ဘတ်စ်ကားကြီး ရောက်လာသဖြင့် ဆေးဆရာကြီး မိသားစုပင် ကားပေါ်သို့ မတက်ရသေးဘဲ ၎င်း၏ ဆွေမျိုးများ သည် ကားပေါ်သို့ အလှအယက်တက်ကြလေ၏။

ဆရာကတော်ကြီးသည် ဆွေမျိုးများ ကားပေါ်သို့ ဦးစွာတက်ကြခြင်း

ကို မကျေမနပ်ဖြစ်၍ -

“ဟဲ့... အလှူရှင်တွေက မတက်ရသေးဘူး၊ ဒင်းတို့ က ကားပေါ်ကို လုတက်တယ်၊ အားလုံးပြန်ဆင်းကြစမ်း၊ ဒင်းဆွေမျိုးတွေဟာ ငါ့ဆွေမျိုးတွေလောက် ဣန္ဒြေ သိက္ခာမရှိဘူး”

ဟု အော်ဟစ်လေရာ ဆရာကြီးဘက်မှ ဆွေမျိုးများ သည် ဘတ်စ် ကားပေါ်မှ ကမန်းကတန်း ပြန်ဆင်းကြလေ၏။

ဆရာကြီး ဦးကောင်းလှက ကြိုတင် ရေးထိုးထားသော ပိတ်စကြီး ကို ဘတ်စ်ကားနံဘေးတွင် ချည်နှောင်စေ၏။

အဖြူရောင် ပိတ်စပေါ်တွင် ရွှေချည်ထိုး စာလုံးဖြင့်

“ဆရာကြီး ဦးကောင်းလှ မိသားစုနှင့် ဆွေမျိုးများ ၏ ဘုရားဖူးယာ ြင်”

ဟု ရေးထိုးထားလေ၏။ ဆရာကြီး ဦးကောင်းလှက လူစုံမစုံ စစ် ဆေးပြီးနောက် ဘုရားဖူးယာဉ်ကို ထွက်ရန် အချက်ပြ လိုက်လေ၏။

ဆရာကြီး၏ ကတော်ဒေါ်လှမေကြီးသည် ကားထွက်ကာနီးမှ အိမ် တွင် အစောင့်အဖြစ် ကျန်ရစ်သော သားကြီး ကိုရန်နိုင်ကို ခေါ်၍

“အမေတို့ မရှိတုန်း၊ ငါ့သားရဲ့ စားရေးသောက်ရေးခက်ခဲမှာ စိုးရိမ် လိုက်တာကွယ်၊ ကျန်းမာရေးကိုလည်း ဂရုစိုက်နော် သားကြီး”

ဟု မှာ ကြားနေလေရာ ဆရာလေး ကိုရန်နိုင်က ရယ်မော၍

“စိတ်ချလက်ချသာသွားပါ အမေရယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် ထမင်းဆို င်မှာ ချိုင့်ဆွဲစားဖို့ မှာ ထားပြီးသားပဲ၊ အမေတို့ ကျန်းမာရေးကိုသာ ဂရုစို က်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါမှ ပင် ဒေါ်လှမေကြီးသည် ကားပေါ်သို့ တက်သွားလေတော့၏။

ဘုရားဖူးယာဉ်ကြီး ထွက်သွားသောအခါမှ ပင် ကျောင်းဆရာ ကိုရန်နိုင်သည် စိတ်အေးလက်အေး အနားယူရန် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် ထိုနေ့က တစ်နေ့ကုန် စာအုပ်များကို ဖတ်ရှု၍ အနားယူလေ၏။

ညနေစောင်းသောအခါ ရေချိုး၍ ပန်းပင်များကို ရေလောင်းလေ၏။ ညမှောင်ရီသန်းစပြုလျှင် ထမင်းဆိုင်မှ မိန်းကလေးသည် ချိုင့်တစ်လုံးကိုဆွဲ၍ အိမ်သို့ ရောက် လာလေ၏။

ဆရာလေး ကိုရန်နိုင်သည် ချိုင့်ထဲတွင် ပါလာသော ကြက်သားဟင်းနှင့် သီးစုံချဉ်ရည်ဟင်းကို ညစာအဖြစ် စားသောက် လိုက်လေ၏။

ညစာစားပြီးနောက် စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကိုဖွင့်၍ ဖတ်နေပြန်၏။

နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းသို့သွားရန် မလိုပေ။

ဆရာလေးကိုရန်နိုင်သည် မိဘများ ဘုရားဖူးထွက်သွားသဖြင့် နားအေးပါးအေးဖြင့် စည်းစိမ်ယူရန် ကြံစည်နေလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်သို့ ရောက်သောအခါ သူ၏ အိမ်ပေါ်သို့ ကျောင်းသားမိဘတစ်ဦး ရောက် လာပြီး သူ၏ သမီးအား နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်တွင် သင်္ချာသင်ပြပေးရန် ပူဆာလေ၏။

ဆရာလေး ကိုရန်နိုင်သည် ကျောင်းတွင် သင်္ချာ သင်ပြကောင်းသူဖြစ်ပြီး သူ၏ အတန်းသားတိုင်း သင်္ချာထူးချွန်အောင် သင်ပြပေးနိုင်၏။

ထို့ပြင် သင်္ချာသင်ပေးရန် တောင်ပန်သော မပန်းဝါ ဆိုသော မိန်းက

လေးသည် သူ့နှမများ ၏ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သဖြင့် မငြင်းဆန်နိုင်တော့ဘဲ သဘောတူလက်ခံ လိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ညနေမှ စ၍ မပန်းဝါသည် သင်္ချာ သင်ရန် ဆရာလေး ကိုရန်နိုင်၏ အိမ်သို့ ရောက်လာ၏။

မပန်းဝါသည် အသက် ၁၈နှစ်ခန့်ရှိပြီး ရုပ်ရည်ချောမောလှပသူ ဖြစ်၏။

ဆရာလေးကိုရန်နိုင်သည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် လှပဖွံ့ဖြိုးသော မပန်းဝါ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချ လိုက်လေ၏။

သူမသည် ယခုနှစ်ကိုးတန်းအောင်လျှင် ၁၀ တန်းသို့ တက်ရပေတော့မည်။

မပန်းဝါ၏ မိဘများ သည် ငွေကြေးတတ်နိုင်သူများ ဖြစ်၍ ၁၀တန်း အောင်လျှင် ကောလိပ်ကျောင်းသို့ ပို့၍ ပညာသင်ကြားပေးမှာ သေချာ၏။

။

ဆရာလေးကိုရန်နိုင်သည် ထိုနေ့ညနေမှ စ၍ မပန်းဝါကို သင်္ချာသင်ကြားပေးလေ၏။

မပန်းဝါသည် ညမှောင်ရီသန်းစပြုသောအခါ ဆရာလေးအား ခွင့်ပန်၍ ပြန်သွားလေ့ရှိ၏။

မပန်းဝါသည် ဆရာလေး၏ သင်ပြမှုပြီးတိုင်း ထိုခေတ်က လွန်စွာ ရှားပါးသော ပန်းသီးတစ်လုံးကို ပေးအပ်မြဲ ဖြစ်၏။

ဆရာလေးကိုရန်နိုင်သည် နေ့စဉ် ပန်းသီးတစ်လုံးကို စားသောက်ရပြီး ပန်းသီးသုံးလုံးစားပြီးသောအခါ မပန်းဝါနှင့် တဖြည်းဖြည်း ရင်းနှီးခင်မင် လာလေ၏။

မပန်းဝါသည် ဆရာလေးကိုရန်နိုင်၏ မိဘများ ဘုရားဖူးထွက်သွား မှန်းသိ၍ စားရေးသောက်ရေး ခက်ခဲမည်ဆိုကာ အိမ်မှ လက်ဖက်သုပ်၊ ဂျင်းသုပ်၊ ရှောက်သီးသုပ် စသည် ဖြင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ယူဆောင် လာ လေ၏။

ထို့ပြင် ဆရာလေးကိုရန်နိုင်၏ မီးဖိုချောင်သို့ဝင်ကာ ရေနွေးအိုးတည် ပေးခြင်း၊ အိမ်တွင်း အိမ်ပြင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးခြင်းတို့ ကို ပြုလုပ် လေ၏။

ဆရာလေးကိုရန်နိုင်သည် မပန်းဝါကို ဂရုစိုက်၍ သင်္ချာပညာ သင် ပေးလေ၏။

မပန်းဝါထံမှ ပန်းသီးခြောက်လုံးရရှိပြီးသောအခါ ဆရာလေးနှင့် မပန်းဝါသည် ပိုမို၍ ရင်းနှီး ခင်မင်လာ၏။

ဆရာလေး သင်္ချာရှင်းပြနေစဉ် မျက်တောင်မခတ်တမ်း စူးစိုက်ကြ ညှိနေသော မပန်းဝါ၏ မျက်လုံးများ သည် အရောင်တဖျတ်ဖျတ် တောက်ပနေ၏။

ဆရာလေးကလည်း သင်္ချာပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို ရှင်းလင်းပြရင်း မပန်းဝါ ၏ ညှို့ငင်နိုင်စွမ်းရှိသော မျက်လုံးရွဲကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်နေတတ်၏။

ဆရာလေးသည် ပန်းသီး (၈)လုံးစားပြီးသောအခါ မပန်းဝါကို အိမ် ရှေ့သို့ထွက်၍ မျှော်တတ်လာ၏။

ပန်းသီး (၉)လုံးစားပြီးသောအခါ စာကိုပင် မသင်တော့ဘဲ မပန်းဝါနှင့် တစ်ညနေလုံး စကားဖောင်ဖွဲ့နေလေတော့၏။

ထိုစကားများ သည် လည်း ရောက်တတ်ရာရာ စကားများ မဟုတ်ကြဘဲ လုလင်ပျိုနှင့် လုံမပျိုနှစ်ဦးသာ ပြောလေ့ရှိသော သမုဒယ

နွယ်သော စကားများ သာ ဖြစ်၏။

ပန်းသီး (၁၃)လုံး စားပြီးသည် အထိ ဘုရားဖူးထွက်သွားသော ဆေးဆရာကြီး မိသားစု ပြန်ရောက်မလာခဲ့ပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျောင်းဆရာလူပျိုကြီး ကိုရန်နိုင်သည် ၎င်းထက် အသက်ဆယ်နှစ်ကျော် ငယ်ရွယ်သော မပန်းဝါဆိုသော ကျောင်းသူကလေးကို တိတ်တခိုးတွယ်တာနေပြီဖြစ်။

မပန်းဝါကလည်း သူ၏ ဆရာကို ဆရာဟု သဘောမထားတော့ဘဲ နွဲ့ဆိုးဆိုးရန်သာ စဉ်းစားနေလေတော့၏။

*

တစ်ညသ၌ မပန်းဝါသည် ဆရာကိုရန်နိုင်အတွက် လက်ဖက်သုပ်ရန် မီးဖိုချောင်သို့ ဝင်သွားလေ၏။

ဆရာလေးသည် ဧည့်ခန်းထဲတွင် တစ်ကိုယ်တည် ကျန်နေခဲ့၏။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် မီးဖိုဆောင်ဘက်မှ ပန်းကန်များ ကျကွဲသံ ကြားရပြီး မပန်းဝါ၏ အော်ဟစ်သံကိုလည်း ကြားရလေ၏။ ဆရာလေးသည် မပန်းဝါ၏ အော်သံကြောင့် စိုရိမ်တကြီးဖြင့် မီးဖိုဆောင်သို့ ပြေးလေ၏။

မီးဖိုဆောင်သို့ ရောက်သောအခါ ရေညှိများကြောင့် ခြေချော်လဲရှာသော မပန်းဝါကို တွေ့ရ၏။

ဆရာလေးသည် မပန်းဝါကိုကြည့်၍

“ဖြစ်ရလေ ပန်းဝါရယ်”

ဟု ရေရွတ်ကာ ဆွဲထူလေ၏။

မပန်းဝါသည် ဆရာလေး၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို မှီနွဲ့ရင်း လဲနေရာမှ မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့၍ ထရပ်ရန် ကြိုးပမ်း၏။

ဆရာလေးသည် မပန်းဝါကို တွဲ၍ အိမ်ရှေ့ဆီသို့ ခေါ်ခဲ့၏။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် အိမ်ရှေ့သို့မရောက်မီ တစ်အိမ်လုံး မှောင်အတိကျသွားလေ၏။

မပန်းဝါသည် ဆရာလေး၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် မှီတွယ်ရင်း

“ဒုက္ခပါပဲ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

ထိုအခါ ဆရာလေးက စိတ်မိုက် စိတ်ရိုင်းများ ဝင် လာပြီး

“ဒုက္ခမဟုတ်ပါဘူး၊ သုခပါ”

ဟု ဆိုကာ မပန်းဝါကို ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်း လိုက်လေတော့၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းသွားသကဲ့သို့ ဆရာလေးနှင့် မပန်းဝါမှာ လည်း အမှောင်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေ၏။

*

မီးများ ပြန်လင်းလာသောအခါ မပန်းဝါသည် တစ်သက်လုံး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လာသော အဖိုးတန်ပစ္စည်းတစ်ခု ပျောက်ဆုံးသကဲ့သို့ ဝမ်းပန်းတစ်နည်း ငိုယိုနေရှာ၏။

ဆရာလေးကိုရန်နိုင်သည် ငိုယိုနေသော မပန်းဝါကိုကြည့်၍ အတွေ့၏ နောက်ကို လိုက်မိသောကြောင့် နောင်တကြီးစွာ ရမိလေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မပန်းဝါသည် သူ၏ တပည့်ဖြစ်သဖြင့် ဤကဲ့သို့

မှောက်မှားမှုမျိုး မဖြစ်သင့်ဟု ထင်မြင်နေမိလေ၏။

မပန်းဝါသည် ထိုနေ့က အိမ်ပြန်သွားသောအခါ ပန်းသီးတစ်လုံးကို မပေးဖြစ်ခဲ့ပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော မပန်းဝါ၏ ပန်းသီးကလေးသည် မြေပေါ် သို့လွင့်စဉ်၍ ညစ်ပတ်ပေကျသွား၍ ဖြစ်၏။

ဆရာလေးကိုရန်နိုင်သည် မပန်းဝါပြန်သွားသောအခါ ဂူငူငိုင်ငိုင်ကြီး ထိုင်၍ ကျန်နေရစ်ခဲ့လေတော့၏။

သူသည် မှားယွင်းမှုအတွက် နောင်တကြီးစွာ ရမိလေ၏။

မပန်းဝါ၏ မိဘများ သည် ဆိုးဝါးလှသော အဖြစ်ကိုသိလျှင် မည်မျှ စိတ်ဆင်းရဲလေမည်မသိ။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် သူ၏ အိပ်ခန်းထဲမှ ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်မောလိုက်သော အသံကို ကြားရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အသားညို၍ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် တောင့်တင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုမိန်းမ၏ တစ်ကိုယ်လုံး အနီရောင် ထက်အောက်ဆင်တူ ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်လုံးများက စူးရှတောက်ပြောင်နေ၏။

ဆရာလေးကိုရန်နိုင်က အထိတ်တလန့်ဖြင့် ထိုမိန်းမကို လက်ညှိုးထိုးကာ

“ဟင်... မင်း... မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ငါ့အခန်းထဲကို ဘာဖြစ်လို့ ရောက်နေတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ အနီရောင် ထက်အောက်ဆင်တူ ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမက

“ကျွန်မ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ရှင်သိဖို့ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကျွန်မကို နီနီ လို့ သာ မှတ်လိုက်ပေတော့၊ အရေးကြီးတာက ရှင်ရဲ့ ယုတ်မာပက်စက် မှပဲ”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်ရာ ဆရာလေးကိုရန်နိုင်သည် မျက်နှာကွက်ခဲ နဲ့ ပျက်သွားလေ၏။ ထို့နောက် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့်

“ကျုပ်က... ကျုပ်က ဘာယုတ်မာလို့ လဲ”

ဟု မေးမြန်း လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ နီနီဆိုသော မိန်းမက ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်မော၍

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း... ရှင်ဟာ ကိုယ့်အပြစ်ကို ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလား၊ ရှင် ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး လား၊ လုပ်ရဲရင် ခံရဲတဲ့ သတ္တိမရှိဘူးလား၊ ကောင်မလေးကို ရှင် စော်ကားလွှတ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ ရှင်ဟာ အတော်ယုတ်မာတဲ့ လူပဲ”

ဟု စွဲချက်တင်လိုက်ရာ ဆရာလေးကိုရန်နိုင်သည် ဦးခေါင်းကို မိုးကြိုးပစ်ခံရသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရလေ၏။

နီနီဆိုသော မိန်းမက ဆရာလေးရှေ့ရှိ ထိုင်ခုံတွင် ခြေချိတ်၍ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“ဟင်း ဟင်း... ရှင်အပြစ်တွေကို ကျွန်မ အကုန်လုံး သိနေတယ်။ ဒီအိမ်ထဲကို ကျွန်မ ရောက်နေတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဆရာလေးကိုရန်နိုင်သည် ထိတ်လန့်အံ့သြနေပြီး

“နေပါဦး... မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်အိမ်ထဲကို ရောက်နေတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆရာလေးကိုရန်နိုင်၏ အမေးကို နီနီဆိုသော

မိန်းမက မဖြေဘဲ

“ဒါကို ရှင်သိဖို့ မလိုပါဘူး၊ လောလောဆယ် ရှင်သိထားဖို့ က ရှင့်အပြစ်တွေကို ဒီမြို့က မြို့မိမြို့ဖတွေ သိအောင် ကျွန်မလုပ်ရမယ်၊ ရှင်ဟာ သူတော်ကောင်းမျက်နှာဖုံးစွပ်ထားပြီး ကိုယ့်တပည့်မလေးကို စော်ကားလွှတ်လိုက်တာ မလွန်ဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ဆရာလေး ကိုရန်နိုင်သည် လွန်စွာ ထိတ်လန့်သွားပြီး

“မလုပ်... မလုပ်ပါနဲ့ ဗျာ၊ ကျုပ်ကလည်း ရတ်တရက်အတွေ့ကို မရှောင်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားရတာပါ၊ မိန်းကလေးပြန်သွားပြီးတော့ ကျုပ် နောင်တကြီးစွာ ရနေပါတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါဘူး၊ သူ့မိဘတွေသိသွားရင် ကျုပ်ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

ဟု ဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့် ရေရွတ်လေ၏။ ထိုအခါ နီနီဆိုသော မိန်းမက ရယ်မော၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင့်အပြစ်တွေကို မြို့မိမြို့ဖတွေသိအောင် ကျွန်မက လုပ်ရမှာ ပဲ၊ ဒါမှ ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေရဲ့ ဘဝ လုံခြုံစိတ်ချရမှာ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆရာလေး ကိုရန်နိုင်သည် နီနီဆိုသော မိန်းမ၏ ခြိမ်းခြောက်မှုကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ပြီး ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျရောက် လာလေ၏။

သူ၏ အပြစ်များကို မြို့မိမြို့ဖများ သိရှိသွားလျှင် ယုတ်မာသော ကျောင်းဆရာဟု လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ စွပ်စွဲကြပေတော့မည်။ မပန်းဝါ၏ မိဘများကလည်း သူ့အား မုဒိန်းကောင်ဟု ပြစ်တင်ရှုတ်ချပေလိမ့်မည်။

သူ၏ ယုတ်ညံ့မှုများကို ဘုရားဖူးထွက်ရာမှ ပြန်လာသော ဖခင် ဆေးဆရာကြီးသိလျှင် ရှက်ရွံ့သည် နှင့် မိမိကိုယ်မိမိ သတ်သေသွားနိုင် ၏။

ကျောင်းဆရာလေး ကိုရန်နိုင်သည် ထိုသို့ တွေးတောရင်း ကျောင်း အုပ်ဆရာမကြီးနှင့် ဆရာ၊ ဆရာမများ ၏ မျက်နှာများကို မြင်ယောင် လာ၏။

သူသည် ကျောင်း၌ စံပြ ကျောင်းဆရာတစ်ဦးအဖြစ် နှစ်စဉ် ဂုဏ်ယူ နေသူ ဖြစ်၏။

ယခုတော့ အတွေ့ကို မရှောင်နိုင်သဖြင့် ယုတ်မာရိုင်းစိုင်းသူအဖြစ် တစ်မြို့လုံး၏ တံတွေးခွက်တွင် ပက်လက်မျောရပေတော့မည်။

ဆရာလေးသည် တွေးရင်း တွေးရင်း ပိုမိုထိတ်လန့်လာသဖြင့် ချွေး သီးချွေးပေါက်များ ကျလာပြန်၏။

နီနီဆိုသော မိန်းမက ကိုရန်နိုင်၏ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေပုံကို ရယ် မောလိုက်ပြီး

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း... ရှင်သိပ်ကြောက်နေသလား၊ လုပ်ရဲရင် ခံရဲရမှာ ပေါ့၊ ရှင့်မှာ ဒီလိုသတ္တိမျိုး မရှိဘူးလား”

ဟု မခံချင်အောင် မေးမြန်းလေ၏။ ဆရာလေးကိုရန်နိုင်က အံ့ကို ကြိတ်၍

“ဒီပြင် အပြစ်မျိုး ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ခံဝံ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအပြစ်မျိုးကို မြို့သူမြို့သားတွေသိရင် အားလုံးရဲ့ တံတွေးခွက်မှာ ပက် လက်မျောရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ မိဘတွေလည်း ရှက်တာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယ် သတ်သေကြလိမ့်မယ်”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ထိုအခါ နီနီဆိုသော မိန်းမက ခေါင်းတစ်ဆတ် ဆတ်ညှိတ်၍

“အင်းပေါ့လေ၊ ရှင့်အပြစ်က အများ ရှေ့မှာ ချပြီးပြလို့ ကောင်းတဲ့ အပြစ်မှ မဟုတ်တာ၊ ကဲ... ရှင်ဒီလောက် ကြောက်နေရင်လည်း ရှင့်အကြောင်းတွေကို ဘယ်သူမှ မပြောဘဲ ကျွန်မ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအတွက် ရှင်က ကျွန်မကို တစ်ခု ပြန်ပေးရမယ်”

ဟု တီးတိုးပြောလေ၏။

နီနီ၏ စကားကြောင့် ဆရာလေးသည် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ဟင်... ကျုပ်က ဘာပြန်ပေးရမှာ လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ နီနီက မျက်လုံးများမှေးစင်း၍ ဆရာလေးကို ကြည့်နေပြီးမှ

“ကျွန်မလိုချင်တာက ရှင့်အဖေ ဆေးဆရာကြီး ဦးကောင်းလှရဲ့ ကြေးပုရပိုက်လေးတစ်ခုပါပဲ၊ အဲဒီပုရပိုက်လေးကို ရရင်တော့ ရှင့်ရဲ့ ယုတ်မာရိုင်းစိုင်းတဲ့ အဖြစ်တွေကို ဘယ်သူမှ မသိအောင် ဖုံးကွယ်ထားပါမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဆရာလေးသည် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားပြီး ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

“အို... ဒါတော့ သည်းခံပါဗျာ၊ ကြေးပုရပိုက်လေးဟာ အဖေအတွက် အလွန် အရေးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုပါ၊ အဖေ အလွန်တန်ဖိုးထားတဲ့ ပစ္စည်းကို ကျုပ်မပေးပါရစေနဲ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ နီနီက သက်ပြင်းချ၍

“ရှင်က ကြေးပုရပိုက်ကို ရှင်ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ မလဲနိုင်ဘူးပေါ့၊ ဒါဆိုရင် လည်း ရပါတယ်၊ မနက်ဖြန်မနက်ကစပြီး ဒီမြို့က မြို့မိမြို့ဖတွေရဲ့ တံတွေးခွက်ထဲမှာ ရှင် ပက်လက်မျောဖို့ သာ ပြင်ပေတော့၊ ကျွန်မသွားတော့မယ်”

ဟု ဆိုကာ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားလေရာ ကျောင်းဆရာလေးသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး

“နေ... နေပါဦးဗျာ”

ဟု ခေါ်လေ၏။ နီနီက ကျောခိုင်းထွက်ခွာရာမှ ရပ်တန့်၍

“ကျွန်မကို ဈေးမဆစ်နဲ့ တော့နော်၊ ရှင့်ဆုံဖြတ်ချက်ကို ပြင်မှာ လား”

ဟု တီးတိုးမေးမြန်းလေ၏။

ဆရာလေးသည် အံ့ကိုကြိတ်၍ ခေါင်းညိတ် လိုက်လေတော့၏။

ဖခင်ကြီး အမြတ်တနိုးထားသော ကြေးပုရပိုက်ကို သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် လဲလိုက်ရပေတော့မည်။

အေးချမ်းသာယာသော သူ၏ ဘဝကလေးသို့ မုန်တိုင်းထန်စေသော ဖြစ်ရပ်မှာ အဖြူပေါ် အမည်းစက်တင်သော ဖြစ်ရပ်ကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုဖြစ်ရပ်အတွက် မိမိကိုယ်မိမိ အပြစ်ဒဏ်ခတ်ရပေတော့မည်။

★

အထက်ပါဖြစ်ရပ်များ ဖြစ်ပွားပြီးနောက် ရက်ပေါင်းများ စွာကြာသောအခါ ဆေးဆရာကြီး ဦးကောင်းလှ မိသားစု၏ ဘုရားဖူးကားကြီး ပြန်ရောက် လာလေ၏။

ထိုအခါ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေပြီး ဆရာလေးကိုရန်နိုင်

ကို မတွေ့ရတော့သဖြင့် ဆေးဆရာမိသားစုသည် ပွက်လောရိုက်သွားလေ၏။

ဆေးဆရာကတော်ကြီးသည် အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည်မေးမြန်းလေရာ မည်သူမျှ တိတိပပ မဖြေနိုင်ကြပေ။ ဆေးဆရာကတော်ကြီးသည် သူမ၏ သားကို မတွေ့ရသဖြင့်

“အမလေး... ကျွန်မသားကြီး ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ ပြန်ရှာပေးကြပါ၊ ရှာပေးကြပါ”

ဟု အော်ဟစ်ငိုယိုလေ၏။ ဆေးဆရာကြီးသည် ဘုရားခန်းထဲသို့ ရောက်သွားပြီး သူ၏ လျှို့ဝှက်သေတ္တာကလေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ သေတ္တာထဲတွင် သိမ်းဆည်းထားသော ကြေးပုရပိုက်လေး မရှိတော့သဖြင့် ထိတ်လန့်အံ့ဩစွာဖြင့်

“ကြေးပုရပိုက်မရှိတော့ဘူး၊ မရှိတော့ဘူး”

ဟု အော်ဟစ် လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှ စ၍ သင်္ချာဆရာလေးကိုရန်နိုင်သည် မြို့မှ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားလေတော့၏။

မြို့ပေါ်ရှိ သင်္ချာညံ့ဖျင်းသော ကျောင်းသူကျောင်းသားများ သည် ကိုရန်နိုင်ကို မကြာခဏဆိုသလို ပြောဆို၍ နှမြောတသဖြစ်နေတော့၏။

ထို့အတူပင် မြို့ပေါ်ရှိ မိန်းမလှလေးတစ်ဦးသည် တစ်ကိုယ်တည်း ကြိတ်မှိတ်၍ ငိုကြွေးကာ အိပ်ပျက်ညပေါင်းများစွာကို ကျော်ဖြတ်ရပေတော့မည်။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မြို့ကလေးတစ်မြို့၏ မြို့စွန်ရှိ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးတွင် အပ်ချုပ်စက်နင်းသံများ နှင့် မိန်းမပျိုများ ၏ စကားပြောဆိုသံများ ဖြင့် ဆူညံပွက်နေလေ၏။

ထိုအိမ်ကြီးသည် ဒေါ်မမလေးဟု ခေါ်သော အပျိုကြီးတစ်ဦး၏ အပ်ချုပ် သင်တန်းကျောင်းပင် ဖြစ်၏။

ဒေါ်မမလေးသည် ယခင်က အပ်ချုပ်ဆိုင်ဖွင့်ထားရာမှ အပ်ချုပ်ပညာကို သင်ကြားလိုသော မိန်းမပျိုလေးများကို စေတနာနှင့် ကူညီပြသပေးရာမှ မိန်းမပျိုလေးများ၏ ဝိုင်းဝန်းတောင်းပန်မှုကြောင့် အပ်ချုပ်သင်တန်းကျောင်းကို ဖွင့်လှစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဒေါ်မမလေး၏ စက်ချုပ်သင်တန်းသည် စည်းကမ်းကောင်းခြင်း၊ သေချာစွာ သင်ပြပေးနိုင်ခြင်း၊ လူမှုဆက်ဆံရေးကောင်းမွန်ခြင်းတို့ကြောင့် အနီးအနားမြို့များမှ မိန်းမပျိုများ ပင်လျှင် ဒေါ်မမလေး၏ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးတွင် ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစားအဖြစ် နေထိုင်ခဲ့လေ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ဒေါ်မမလေး၏ အိမ်ကြီး၌ မိန်းမပျိုများ နှင့် စည်စည်ကားကားရှိနေလေ၏။

မြို့ပေါ်ရှိ ကာလသားလူငယ်များ သည် ဒေါ်မမလေး၏ အိမ်၌ မိန်းမပျိုလေးများ ရှိခြင်းကြောင့် မကြာခဏဆိုသလိုပင် အိမ်ကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရစ်ဝဲနေလေ့ရှိ၏။

သို့သော် အပျိုကြီး ဒေါ်မမလေး၏ စည်းကမ်းကောင်းမွန်မှုကြောင့် မိန်းမပျိုလေးများကို နောက်ပိုးရူးလုပ်ရန် လွယ်ကူခြင်းမရှိပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကာလသားလူငယ်တို့ ထုံးစံအတိုင်း ညဦးပိုင်း အ

ချိန်များ တွင် အိမ်ကြီး၏ ရှေ့ အုတ်ခုံပေါ်တွင် ဘင်ဂျီ၊ မယ်ဒလင် စသည်တို့ဖြင့် သီချင်းများ လာရောက် သီဆိုကြ၏။

ဒေါ်မမလေးသည် အိမ်ရှေ့၌ သီချင်းသီဆိုရုံဖြင့် မိန်းကလေးများ ၏ အသားပဲ့ပါသွားခြင်း မရှိဟု ယူဆကာ သီချင်းများ သီဆိုခြင်းကို ခွင့်လွှတ်ထားလေ၏။

သူမ၏ သင်တန်းမှ မိန်းမပျိုလေးများ သည် လည်း ကာလသားများ ၏ သီချင်းများကို နှစ်သက်စွာ နားဆင်လိုကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ဒေါ်မမလေးသည် မိန်းမပျိုလေးများကို စက်ချုပ်ပညာကိုသာမက မိန်းမတို့ ထိန်းသိမ်းအပ်သော ဣန္ဒြေ သိက္ခာနှင့် ပတ်သက်၍ လည်း မကြာခဏဆိုသလို သင်ပြပေးလေ့ရှိ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ဒေါ်မမလေး၏ စက်ချုပ်သင်တန်းမှာ အမည်သတင်း ကျော်ကြားရခြင်း ဖြစ်တန်ရာ၏။

ဒေါ်မမလေးသည် ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းသူဖြစ်၍ သူမ၏ သင်တန်းသားများ သည် ဘုရားရှိခိုးခြင်း ကြေးစည်ထုခြင်း၊ မေတ္တာပို့အမျှဝေခြင်း စသည့် အလုပ်များကို ညစဉ် လုပ်ရရှာ၏။

ထို့ကြောင့် အခါကြီးရက်ကြီးများ တွင် ယောဂီဝတ်စုံများကို ဆင်မြန်း၍ ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ တရားဇရပ် စသည့်နေရာများကိုလည်း ဒေါ်မမလေး ဦးဆောင်၍ ဥပုသ်စောင့်ရရှာ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ဒေါ်မမလေး၏ စက်ချုပ်သင်တန်းသူများ သည် မြို့ပေါ်တွင် နာမည် သတင်းကောင်းစွာရ၏။

ဒေါ်မမလေးသည် အပျိုကြီးပီပီ စည်းကမ်းကြီးသူဖြစ်ပြီး သင်တန်းသူ မိန်းမပျိုများကို ယောက်ျားများ နှင့် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မရှိစေရန်

တင်းကျပ်စွာ တားမြစ်ထား၏။

တစ်ခါက သင်တန်းသူ မိန်းမပျိုတစ်ဦးသည် မြို့သားလူငယ်တစ်ဦးနှင့် လူငယ်တို့ ဘာသာဘာဝ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လေရာ ဒေါ်မမလေးက တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ဖြင့် မိန်းမပျိုလေးအား သင်တန်းမှ ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

ဒေါ်မမလေးက မိန်းမပျိုများအား မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိသော စကားမှာ

“မမက အပျိုကြီးမို့လို့ မညှာတာလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ သင်တန်းတက်နေစဉ်မှာ ယောက်ျားတွေနဲ့ ကင်းကင်းနေဖို့ မေတ္တာရပ်ခံချင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ မမတို့ သင်တန်းမှာ မိန်းကလေးတွေချည်းပဲရှိတယ်၊ ဒီလိုမှ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းမနေရင် မမတို့ စက်ချုပ်သင်တန်းဟာ ဆောင်ကြာမြိုင် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဒေါ်မမလေး၏ အိမ်ကြီးတွင် ခြံ၏ လုံခြုံရေး တာဝန်ယူရသော မဲလုံးကြီးဆိုသော လူသန်ကြီးတစ်ယောက်မှ လွဲ၍ ယောက်ျားသား မရှိပေ။

မဲလုံးကြီးသည် အသက် (၄၀)ဝန်းကျင်ရှိပြီး အသားမည်းမည်း ဂင်တိုတိုနှင့် လူဝံကြီးတစ်ကောင်အလား သန်မာသူ ဖြစ်၏။

မဲလုံးကြီးသည် ယောက်ျားတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း စက်ချုပ်သင်တန်းမှ မိန်းမပျိုများ နှင့် ရောရောနှောနှော နေထိုင်လေ့မရှိဘဲ အမြဲလိုလိုပင် သုန်မှုန်သော မျက်နှာထားဖြင့် လောကကြီးကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေဟန် ရှိလေ၏။

မဲလုံးကြီး၏ သန်မာသောခွန်အားနှင့် မျက်နှာပေါက်ဆိုးလှသောကြောင့် မြို့ပေါ်ရှိ ကာလသားတို့ သည် ဒေါ်မ

မလေး၏ သင်တန်းသူများကို မထိပါးဝံ့ဟန် ရှိလေ၏။

မဲလုံးကြီးသည် အိမ်ကြီး၏ လုံခြုံရေးကို တာဝန်ယူနေပြီး နေ့စဉ် ဈေးသို့သွား၍ ဟင်းချက်စရာများကိုလည်း ဝယ်ရ၏။

အိမ်ကြီး၏ အချက်အပြုတ် တာဝန်ကိုမူ မိန်းကလေးများက အလှည့် ကျ တာဝန်ယူရလေ၏။

မဲလုံးကြီးသည် မိန်းကလေးများ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ပြီးချိန်တွင် သူ၏ ကြီးမားသော ဇလုံကြီးကိုယူ၍ မီးဖိုဆောင်တံခါးဝ၌ စောင့်နေ လေ၏။

မိန်းကလေးများက ဇလုံထဲသို့ ထမင်းဟင်းများ ထည့်ပေးသောအခါ မည်သည့်စကားကိုမျှ မဆိုဘဲ သုန်မှုန်သောမျက်နှာထားဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

မဲလုံးကြီးသည် ခြံတံခါးဝရှိ လွန်စွာသေးငယ်သော အစောင့်ရုံက လေး၌ သာ အိပ်စက်လေ၏။

သူသည် တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယသမားဖြစ်၍ မည်သည့် အသုံးအ ဆောင်မျှ လိုအပ်ပုံမရချေ။

မဲလုံးကြီးနှင့် ခွဲမရအောင်ရှိသောအရာမှာ ဆေးပြင်းလိပ်တုတ်တုတ် ကြီးပင် ဖြစ်၏။

သူသည် အစဉ်သဖြင့် ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို ဖွာရှိုက်နေလေ့ရှိ၏။

မဲလုံးကြီးသည် ဒေါ်မမလေးနှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သည် ဟု သိရ၏

။

မဲလုံးကြီးသည် ဒေါ်မမလေး၏ အိမ်၌ အခကြေးငွေမယူဘဲ လုပ်ကိုင်

လေ၏။

တစ်ညသ၌ မဲလုံးကြီးသည် ထမင်းစားပြီးသောအခါ သူ၏ အိမ်ငယ်
လေးအတွင်း၌ ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးခိုးထောင်းထောင်းထအောင် ဖွာရှို
က်ရင်း ပြက္ခဒိန်တွင် ကြယ်ပွင့်ပြထားသော အမှတ်အသားကို ကြည့်၍

“အလို... ဒီနေ့ စနေနေ့ပါလား၊ စနေနေ့ ဆိုရင်တော့ သွားရဦးမှာ
ပေါ့”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ကာ အစောင့်အိမ်ကလေး၌ စောင်ကိုခြုံ
၍ ထိုင်လျက်ပင် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

မဲလုံးကြီးသည် ညသန်းခေါင်အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ အိပ်ရာမှ
ပြန်နိုးလာ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဒေါ်မမလေး၏ သင်တန်းသူများမှာ အိပ်စက်နေပြီ ဖြစ်
၏။

မဲလုံးကြီးသည် အစောင့်အိမ်ကလေး၏ တံခါးကိုဖွင့်၍ အပြင်သို့ထွက်
ခဲ့လေ၏။ သူသည် အမှောင်ထုကို အကာအကွယ်ပြု၍ အိမ်ကြီး၏ နံ
ဘေးမှ လျှောက်ခဲ့လေ၏။

အိမ်ကြီး၏ မလှမ်းမကမ်းရှိ ပျဉ်ထောင်အိမ်ငယ်လေးသို့ရောက်
သောအခါ အိမ်ငယ်လေး၌ မီးမှိန်မှိန်လင်းနေ၏။

မဲလုံးကြီးသည် အိမ်တံခါးကို ဖြည်းညင်းစွာဖြင့် တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်
လိုက်ရာ အခန်းတံခါးကို အတွင်းမှ ဖွင့်ပေးလေ၏။

အိမ်ထဲတွင် ထိုင်နေသူမှာ ဒေါ်မမလေး ဖြစ်၏။

ဒေါ်မမလေးသည် မျက်နှာကို ပေါင်ဒါရိုက်၍ ပဒုမ္မာအင်္ကျီဝတ်ပါးနှင့်

သရက်ထည်လုံချည်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

ဒေါ်မမလေးက မဲလုံးကြီးကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍

“ငါစောင့်နေတာကြာပြီ၊ နင်နောက်ကျလိုက်တာ”

ဟု တီးတိုးပြောလေရာ မဲလုံးကြီးက

“ကျုပ်ခဏလေးဆိုပြီးမှေးလိုက်တာ အိပ်ပျော်သွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် အချိန်ကိုကြည့်လိုက်တော့ နောက်ကျမနေပါဘူး၊ မမ စိတ်စောနေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ မမက အမြဲတမ်း စိတ်စောနေကျလေ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်မမလေးက မဲလုံးကြီးကို မျက်စောင်းထိုး၍

“အေးပေါ့လေ၊ နင်ကတော့ ပြောအားရှိတော့မှာ ပေါ့၊ ကဲ ဟောဒီမှာ နင့်အတွက် နွားနို့နဲ့ ကြက်ဥပြုတ်ကလေး လုပ်ထားတယ်၊ မြန်မြန်သောက်လိုက်၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ မဲလုံးကြီးသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“အစားအသောက်နဲ့ ပတ်သက်ရင် ကျုပ်က သိပ်မြန်တယ်”

ဟု ဆိုကာ ကြက်ဥပြုတ်သုံးလုံးကို ပါးစပ်ထဲသို့ သွတ်သွင်းလိုက်ပြီး နို့တစ်ဖန်ခွက်ကို ဂွက်ခနဲ သောက် လိုက်လေ၏။ ဒေါ်မမလေးက မဲလုံးကြီး၏ အမူအရာကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှု၍ ရယ်မောကာ

“ဟိ ဟိ... ဒါကြောင့် နင့်ကို ငါချစ်နေရတာ”

ဟု ရေရွတ် လိုက်လေ၏။ မဲလုံးကြီးက နွားနို့သောက်ပြီးသည် နှင့် ဒေါ်မမလေး၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို အရပ်ကလေးတစ်ရပ်ကဲ့သို့ ဆက်ခနဲ ပွေ့ချီလိုက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲရှိ ခုတင်ရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ဒေါ်မမလေးသည် မဲလုံးကြီး၏ လက်မောင်းကို ခိုတွယ်၍

“ဟဲ့... နောက်အပတ် စနေနေ့ လာခဲ့ဦးနော်၊ မေ့ပြီး အိပ်ပျော်မသွားနဲ့ ”

ဟု မှာ ကြားလေရာ မဲလုံးကြီးက တဟဲဟဲရယ်မော၍

“ဟဲ ဟဲ... ဒီကိစ္စမျိုးနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကျုပ်က ဘယ်တုန်းက မေ့ဖူးလို့လဲ”

ဟု ရေရွတ်ကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

မဲလုံးကြီး ထွက်ခွာသွားသောအခါ ဒေါ်မမလေးသည် ခုတင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲရင်း အနားယူနေလေ၏။ သူမသည် မဲလုံးကြီး၏ ကြင်နာယုယမှုများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ပြီး သဘောအကျကြီး ကျနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် သူမ၏ အိပ်ခန်းတံခါးသည် ကျီခနဲမြည်ပြီး ပွင့်သွားလေရာ ဒေါ်မမလေးသည် အလန့်တကြား ထကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ သူမ၏ သင်တန်းတွင် လာရောက်၍ စက်ချုပ်ပညာ သင်ယူနေသော နီနီဆိုသော မိန်းမကို တွေ့ရလေ၏။

ဒေါ်မမလေးက ညအချိန်မတော် သူမ၏ အိပ်ခန်းသို့ဝင်ရောက်လာသော နီနီကို မကျေမနပ်ကြည့်၍

“ဟဲ့ကောင်မ... ဘာဖြစ်လို့ ငါ့အခန်းကို အချိန်မတော်ကြီး ရောက်လာတာလဲ”

ဟု ကြိမ်းမောင်း လိုက်လေရာ နီနီဆိုသောမိန်းမက ဒေါ်မမလေး၏ မျက်နှာကို မခန့်လေးစားကြည့်၍

“မြို့ပေါ်မှာ သူတော်ကောင်းမကြီး အမည်ခံထားပြီး တိတ်တိတ်ပုန်း

ကမြင်းကြောထဲသို့ ဝပြီလား၊ ဟင်း ဟင်း... ဒေါ်မမလေးနဲ့ မဲလုံးကြီးရဲ့ ချစ်ဇာတ်လမ်းလေးကို ကျွန်မတော့ ရှက်ရှက်နဲ့ ကြည့်လိုက်ရတယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေကို မြို့လူထုတွေသိရင်တော့ သိပ်အံ့ဩမှာ ပဲနော်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်မေကြီးသည် လွန်စွာထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး

“ညည်း... ညည်း... ဘာစကားပြောတာလဲ”

ဟု ရေရွတ် လိုက်လေ၏။ နီနီဆိုသောမိန်းမက တီးတိုးရယ်မော၍

“ဒေါ်မမလေးကို မဲလုံးကြီးက ပွေ့ချီပြီး အခန်းထဲ ခေါ်သွားကတည်းက အိပ်ခန်းအပြင်က ပြတင်းပေါက်မှာ ကျွန်မရှိနေတယ်၊ ဒီလောက်ဆို ရင် သဘောပေါက်ပေတော့”

ဟု ပြောလေ၏။ ဒေါ်မမလေးသည် နီနီ၏ စကားကြောင့် မျက်စိမု
က်နှာပျက်သွားပြီး တစ်သက်လုံး ဖုံးထားသော အရှက်သိက္ခာကျဆင်းရ
သဖြင့် ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်ကာ

“ညည်းကများ ငါ့ကို စော်စော်ကားကား ပြောရသလား၊ ငါ့လို ဂုဏ်သရေရှိ တစ်ယောက်ကို ဒီလိုစွပ်စွဲခံသလား၊ ညည်းကို ဘယ်သူမှ ယုံကြည်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ နီနီဆိုသော မိန်းမက ရယ်မော၍

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း... ဒေါ်မမလေးက ကျွန်မကို အတော် အထင်
သေးတာပဲ၊ နီနီက မပိုင်ရင် ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ ဟောဒီမှာ ဘာလဲတွေ့
လား”

ဟု ပြောရင်း သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်နောက်တွင် ဖွက်ကိုင်လာသော ကင်
မရာကို ထုတ်ပြလေ၏။

ဒေါ်မမလေးသည် ဓာတ်ပုံကင်မရာကိုကြည့်၍ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေစဉ် နီနီကရယ်မော၍

“အဲဒါကို ဓာတ်ပုံကင်မရာလို့ ခေါ်တယ်၊ ပုသိမ်မြို့က နာမည်ကြီး ဓာတ်ပုံတိုက်က ခဏဌားလာတာ၊ ဘယ်လိုဌားလာတာလဲဆိုတော့ မေးမနေနဲ့ အမှန်အတိုင်းပြောမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီဓာတ်ပုံကင်မရာထဲမှာ ဒေါ်မမလေးနဲ့ မဲလုံးကြီးတို့ ရဲ့ အချစ်နာလန်ထနေပုံတွေပါတယ်၊ ဒီပုံလေးတွေကို မြို့မိမြို့ဖတွေရဲ့ လက်ထဲကို ဖြန့်ဝေပေးလိုက်ရင်တော့ ဒေါ်မမလေး ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာပါလိမ့်၊ မဲလုံးကြီးလို ခြံစောင့်လူကြီးနဲ့ မှ တိတ်တိတ်ပုန်းဖြစ်နေရသလားလို့ တအံ့တဩ ရေရွတ်ကြလိမ့်မယ်၊ ရှင်တစ်သက်လုံး ဘုရားကျောင်းကန်တွေကိုသွားပြီး ယောဂီဝတ်စုံလေးနဲ့ သူတော်ကောင်းဟန်ဆောင်ခဲ့တာဟာ ဒီဓာတ်ပုံလေးတွေကြောင့် ရေစုန် မျောရတော့မယ်၊ ဒီဓာတ်ပုံတွေသာ မြို့ထဲမှာ ပြန့်သွားရင်တော့ ရှင့်ရဲ့ စက်ချုပ်သင်တန်းက သင်တန်းသူတွေအားလုံး ရှင့်ကို ဝိုင်းလှောင်ပြောင်ပြီး သင်တန်းက ထွက်သွားကြလိမ့်မယ်၊ ဒီအခါမှာ ရှင့်ရဲ့ သင်တန်းကြီး ဟာ ပိတ်ပစ်လိုက်ရမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဒေါ်မမလေးသည် လွန်စွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး ရှက်စိတ်၊ ဒေါသစိတ်၊ မခံချင်စိတ်များကြောင့် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ စီးကျ လာလေ၏။

နီနီဆိုသော မိန်းမက တခစ်ခစ်ရယ်မော၍ ယပ်တောင်ကိုပစ်ပေးကာ

“ဟင်း... ဟင်း... ဇောချွေးတွေပြန်နေပြီလား၊ ဟောဒီယပ်တောင်နဲ့ ယပ်ခတ်လိုက်၊ လုပ်ရဲရင် ခံရဲရမှာ ပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် စိတ်လှုပ်ရှားနေရတာလဲ”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ဒေါ်မမလေးသည် ချွေးသီးချွေးပေါက်များကို သုတ်ရင်း

“ညည်း... ညည်း... ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ နီနီဆိုသော မိန်းမက

“အကြောင်းရှိလို့ ပေါ့ရှင်၊ အကြောင်းမရှိဘဲ အချိန်ကုန် ပင်ပန်းခံပြီး ဓာတ်ပုံလာမရိုက်ပါဘူး၊ ဟင်း ဟင်း... တကယ်တော့ မြို့ပေါ်မှာ သူတော်ကောင်းဂိုက်ဖမ်းပြီး မိန်းမတို့ လူ့ခြွေ ရွှေငွေပေးလို့ မရဆိုပြီး တရားတွေဟောနေကတည်းက ဒေါ်မမလေးဟာ နောက်ကွယ်မှာ ဟောဒီလို တိတ်တိတ်ပုန်းဇာတ်လမ်းရှိမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ရိပ်စားမိတယ်၊ ပိုပြီး သေချာသွားတာက ဒေါ်မမလေးဟာ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးမှာ မအိပ်ပဲ ခြံထဲက အိမ်ကလေးမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်တာ အကြောင်းပြပြီး တစ်ကိုယ်တည်းနေကတည်းက မဲလုံးကြီးနဲ့ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ရိပ်စားမိတယ်၊ ဒါကြောင့် ဓာတ်ပုံကင်မရာကို ရအောင် ယူ လာပြီး အပင်ပန်းခံရိုက်ခဲ့တာပဲ၊ ဟင်း ဟင်း... အခုတော့ ပုံကောင်းကောင်း လေးတွေရပြီမို့၊ ကျွန်မ အပင်ပန်းခံရကျိုးနပ်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဒေါ်မမလေးသည် သူမ၏ ရှက်ရွံ့ဖွယ် ဓာတ်ပုံများ အတွက် လွန်စွာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားပြီး

“ဓာတ်ပုံတွေ ပြန်ပေးပါ၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒီဓာတ်ပုံတွေကို သူများ မြင်သွားရင် ရှက်တာနဲ့ ငါသေလိမ့်မယ်၊ မြို့ပေါ်မှာ လည်း ငါတစ်သက်လုံး နေထိုင်လို့ ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ လူတွေအားလုံး ငါ့ကို ဝိုင်းလှောင်ပြောင်ကြလိမ့်မယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ် မိန်းကလေးရယ်၊ ဓာတ်ပုံတွေပြန်ပေးပါ၊ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး”

ဟု သနားစဖွယ် တောင်းပန်လေ၏။ နီနီက တဟင်းဟင်း ရယ်မော

လိုက်ပြီး

“ဒေါ်မမလေးက ဒီလိုတော့လည်း ကြောက်တတ်သားပဲ၊ အင်းပေါ့လေ၊ မြို့မျက်နှာဖုံး စာရိတ္တမြှင့်တင်ရေးအသင်းရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးဆိုတော့ ရှက်ရှာမှာ ပေါ့၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မနက်ဖြန် စာရိတ္တမြှင့်တင်ရေးအသင်းရဲ့ အစည်းအဝေးမှာ ဒေါ်မမလေး မိန့်ခွန်းပြောရမယ်ဆို၊ အဲဒီ မိန့်ခွန်းရဲ့ ခေါင်းစဉ်က ဘာလဲ”

ဟု မေးမြန်း လိုက်လေရာ ဒေါ်မမလေးက အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့်

“အပျိုစင်ဘဝကို ဘယ်လို ထိန်းသိမ်းမလဲဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ နီနီဆိုသော မိန်းမက ဒေါ်မမလေး၏ အဖြေကြောင့် တစ်ခစ်ခစ်ရယ်မောလိုက်ပြီး

“အပျိုစင်ဘဝကို ဘယ်လိုထိန်းသိမ်းမလဲဟုတ်လား၊ ဟင်း ဟင်း သိပ်ရယ်ရတာပဲ၊ အပျိုစင်ဘဝကို ထိန်းသိမ်းဖို့ လမ်းညွှန်မဲ့လူက အပျိုကြီး အမည်ခံပြီး သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းနေပါလား၊ အင်းပေါ့လေ၊ ငါပြောသလိုလုပ် ငါလုပ်သလိုမလုပ်နဲ့ ဆိုတဲ့ စကားလည်း ရှိတာပဲ၊ စာရိတ္တမြှင့်တင်ရေးအသင်းက လူကြီးတွေတော့ ဒေါ်မမလေးရဲ့ အချစ်မှတ်တမ်း ဓာတ်ပုံတွေမြင်ရင် အံ့ဩလွန်းလို့ မူးမေ့လဲမှာ သေချာတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဒေါ်မမလေးသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားပြီး

“မလုပ်ပါနဲ့ မိန်းကလေးရယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရှက်လွန်းလို့ ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

နီနီက သက်ပြင်းချ၍

“ကဲ... ရှင် ဒီလောက်တောင်းပန်နေရင်လည်း လိုက်လျောရတာပေါ့၊

ဒီလို လိုက်လျောတဲ့ အတွက် ရှင်က ကျွန်မကို တစ်ခုတော့ ပြန်ပေးရမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဒေါ်မမလေးက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်

“ဘာပြန်ပေးရမှာ လဲ၊ ပိုက်ဆံလား၊ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ နီနီက ခေါင်းခါ၍

“ဒါတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင် ကျွန်မကို ပေးရမှာ က ကြေးပုရပိုက်လေးတစ်ဆူပါပဲ”

ဟု တီးတိုးပြောလေ၏။ ဒေါ်မမလေးသည် မိန်းမပျို၏ စကားကြောင့် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီး

“ကြေးပုရပိုက်လေးဟာ ငါ့အဖေ မသေမီက ထားခဲ့တဲ့ အမွေအနှစ်ပါ။ ဒီပုရပိုက်လေးကို တစ်သက်လုံး လုံလုံခြုံခြုံ သိမ်းထားပါမယ်လို့ အဖေ့ကို ငါကတိပေးခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဒေါ်မမလေးက ဖခင်ကြီး၏ အလေးအနက်ထားသော ပစ္စည်းဖြစ်၍ နှမြောတသဟန်ဖြင့်

“ကြေးပုရပိုက်အဟောင်းကြီးကို မယူချင်ပါနဲ့ မိန်းကလေး ငါစုထားတဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ လိုချင်သလောက် ယူသွားပါ”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။ နီနီဆိုသော မိန်းမက ခေါင်းကိုသာခါယမ်း၍

“ကြေးပုရပိုက်ကလွဲရင် ဘာကိုမှ ကျွန်မ မလိုချင်ဘူး၊ ကြေးပုရပိုက်ကို မရရင်တော့ ရှင်ရဲ့ ရှက်စရာကောင်းတဲ့ ဓာတ်ပုံလှလှလေးတွေ ဒီမြို့ထဲမှာ ပြန့်နှံ့သွားပြီလို့ အောက်မေ့လိုက်”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်ရ ဒေါ်မမလေးသည် လွန်စွာ ထိတ်လန့် တုန်

လှုပ်သွားပြီး ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

“မင်းဟာ အတော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ တစ်နေ့တော့ မင်းဝဋ်လည်မှာ သေချာတယ်၊ မင်းလိုချင်တာကို ငါပေးလိုက်ပါမယ်၊ ငါ့အရှက်ကိုတော့ မခွဲလိုက်ပါနဲ့ ”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။ နီနီက ဒေါ်မမလေး၏ စကားကြောင့် ရယ်မော၍

“ကြေးပုရပိုက်ရရင်တော့ ရှင်အရှက်မကွဲစေရဘူး၊ ဓာတ်ပုံတွေကိုလည်း ကျွန်မ ဖျက်ဆီးလိုက်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ဒေါ်မမလေးသည် နီနီ၏ စကားကြောင့် အနည်းငယ်ရင်အေးသွားပြီး အိမ်ကြီးရှိရာသို့ သွားကာ လျှို့ဝှက်သော နေရာတွင် သိမ်းဆည်းထားသော ဖခင်ကြီး၏ ကြေးပုရပိုက်များကို နီနီလက်သို့ အပ် လိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဒေါ်မမလေး၏ စက်ချုပ်သင်တန်းမှ မိန်းကလေးများ သည် နီနီဆိုသော မိန်းမပျောက်ဆုံးသွား၍ တအံ့တဩပြောဆိုကြပြီး ဒေါ်မမလေးထံသို့ သတင်းပို့ကြလေ၏။

ဒေါ်မမလေးက မိန်းကလေးများ ၏ စကားကို နားထောင်၍ မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“မိန်းကလေးတွေက ခက်တယ်၊ ယောက်ျားတွေရဲ့ စကားကို သိပ်အယုံလွယ်တာကိုး၊ ဒါကြောင့် ယောက်ျားတွေရဲ့ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်မှုနောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားခဲ့တာ၊ အင်း ခေတ်ကာလသားသမီးတွေဟာ တယ်ခက်ကြတာပဲ၊ ခုမြင် ခုကြိုက် ခုလိုက်

တော့တာပဲ၊ ကိုယ့်ရဲ့ အပျိုစင်ဘဝလေးကို ထိန်းသိမ်းမယ် စိတ်မကူးဘူး
၊ ညနေကျရင် စာရိတ္တမြင့်တင်ရေးအဖွဲ့ရဲ့ ဟောပြောပွဲမှာ မိန်းမတို့ လူ
နွဲ့ ရွှေပေးမရတဲ့ အကြောင်းနဲ့ အပျိုစင်ဘဝကို ဘယ်လိုထိန်းသိမ်းကြ
မလဲဆိုတာ ခေါင်းစဉ်တစ်ခုထားပြီး သီးသန့်ဟောရမယ်၊ ဒါမှ မိန်းမ
သားတွေအတွက် လုံခြုံမှုရှိမှာ ”

ဟု မျက်နှာတည်ထား၍ ပြောဆိုလေရာ စက်ချုပ်သင်သော မိန်းက
လေးများက ထိုသို့ ဟောပြောပေးလျှင် သူမတို့ အတွက် အလွန်အကျိုးရှိ
နိုင်ကြောင်း ဝမ်းသာအားရ ပြောဆိုကာ ဒေါ်မမလေး၏ စေတနာကို
ဝိုင်းဝန်း ချီးမွမ်းကြလေ၏။

*

တစ်နေ့သ၌ စည်ကားသောမြို့ကလေးတစ်မြို့၏ မြို့စွန်သင်္ချိုင်းတွင်
နေထိုင်သော သုဘရာဇာကြီးတစ်ဦးသည် သင်္ချိုင်းအလယ်ရှိ
ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့်သော ဇရပ်ပျက်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်၍ နတ်သီချင်း
တစ်ပုဒ်ကို တီးတိုးဆိုနေလေ၏။

“အတူလေးရယ်တဲ့ ယှဉ်ကာပြိုင် ယှဉ်ကာပြိုင် x x x ဖဲမွေ့ရာရွှေ
ကော်ဇော ရောနှောလို့ ထိုင် x x x ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင် x x x
ခွင်လုံးပိုင်တဲ့ မှ ခွင်လုံးပိုင် x x x ခွင်လုံးပိုင်ပါတဲ့ စင်တော်သား x x x
ဝေးရာကရှာ”

ထိုအခိုက်မှာ ပင် သင်္ချိုင်းရှိရာ ကုန်းမြင့်ဆီသို့ အဝေးမှ
ဖုန်တထောင်းထောင်းနှင့် မောင်းလာသော ပက်လက်မြင်းလှည်းတစ်စီး
ကို တွေ့ရလေ၏။ သုဘရာဇာကြီးသည် သူ၏ ပြူးကျယ်သော
မျက်လုံးများ ဖြင့် အဝေးဆီသို့ လှမ်းကြည့်၍

“ဟိဟိ... မသာ လာပြီး မသာ လာပြီ၊ ငါ့ရဲ့ အလုပ် ဈေးဦးမပေါက် တာကြာပြီ၊ ဒီနေ့မှ ပဲ ဈေးဦးပေါက်တော့တယ်၊ ပျော်လိုက်တာ”

ဟု ရေရွတ်ကာ

“ကိုကြီးကျော်ရေ x x (ဖျို့ ဖျို့) မောင်ကြီးကျော်ရဲ့ (ဗျာဗျာ) သည် ဇ မွှာမှာ ပြိုင်စံရှား၊ မိုးကျနတ်သား x x”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်သီဆိုလေတော့၏။

သူ၏ သီချင်းဆုံးသောအခါ ပက်လက်မြင်းလှည်းသည် ဇရပ်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိ လာပြီး မြင်းလှည်းမောင်းသူမှာ အနက်ရောင် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသော လူပုလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

လူပုလေးသည် ဇရပ်ပျက်ကြီးပေါ်ရှိ သုဘရာဇာကြီးကို လှမ်းကြည့် လိုက်ပြီး

“မြေမြှုပ်ချင်လို့ ပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သုဘရာဇာကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ရပါတယ်၊ ဒီအတိုင်းမြှုပ်မှာ လား၊ ဂူသွင်းချင်တာလား”

ဟု မေးမြန်း လိုက်လေ၏။ လူပုလေးက သုဘရာဇာကြီး၏ အမေး ကို မဖြေဘဲ ပက်လက်ရထားလုံးပေါ်ရှိ အခေါင်းကို လှည့်ကြည့်ကာ

“ဂူသွင်းမှာ လား ဒီအတိုင်းမြေမြှုပ်မှာ လားလို့ ကျုပ်ကိုမေးနေတယ်၊ ကျုပ်ဘယ်လိုဖြေရမလဲ၊ သေမှ ဂူသွင်းလည်း မထူးပါဘူးဗျာ၊ မြေကြီးထဲ မှာ ပဲ အေးအေးချမ်းချမ်းနေပါနော် အုတ်ဂူကြီးနဲ့ ဆို အသက်ရှူကျပ်ပြီး အိုက်စပ်စပ်နိုင်ပါတယ်”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်နေလေရာ ၎င်း၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ သုဘရာ

ဇာကြီးက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး

“အရူးနဲ့ တူပါတယ်၊ မသာနဲ့ စကားပြောတာ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်၊ စိတ်ညစ်တယ်၊ စိတ်ညစ်တယ်”

ဟု ရေရွတ် လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူပုလေးက သုဘရာဇာကြီး အနီးသို့ လျှောက် လာပြီး

“စိတ်မညစ်ပါနဲ့ ဗျာ၊ စိတ်ဆိုတာ ညစ်ရမဲ့အရာမဟုတ်ပါဘူး၊ အမြဲတမ်း ဖြူစင်သန့်ရှင်းပြီး ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိဖို့ သင့်ပါတယ်၊ စိတ်ကို လုံခြုံအောင် စောင့်ရှောက်အပ်သောသူတို့ သည် မာရ်နတ်မင်း၏ အနှောင်အဖွဲ့တည်းဟူသော ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ကုန်၏ လို့ ဓမ္မပဒတရားတော်ထဲမှာ ဖော်ပြထားတယ်လေဗျာ”

ဟု လူတတ်ကြီးလုပ်၍ ဆိုလိုက်ရာ သုဘရာဇာကြီးသည် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး

“ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ၊ ဆရာမလုပ်ပါနဲ့ ၊ သုဘရာဇာဆိုပြီး အထင်မပေးနဲ့ ၊ ဓမ္မပဒကို အရည်ကျိုသောက်ထားတယ်၊ ကဲ... မသာကို ဘယ်လို မြှုပ်မှာ လဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ လူပုလေးသည် ခေါင်းကို ခါယမ်း၍

“ကျုပ်မိတ်ဆွေကို မသာလို့ မပြောပါနဲ့ ဗျာ၊ ကြားရတာနားမချမ်းသာလို့ ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

သုဘရာဇာကြီးက ရယ်မော၍

“ဟဲ ဟဲ... ကိုယ့်လူတို့ ဟာ အပေါ်ယံ အရေခြုံထားတာကို အတော်နဲ့

စိသက်တာကိုး၊ ဒါဟာ ဟန်ဆောင်မှုကို နှစ်သက်တဲ့ သဘောပဲ၊ ကျုပ်က သင်္ချိုင်းမှာ နေတဲ့ ကောင်ဆိုတော့ ဟန်ဆောင်မှုတွေကို အများကြီးတွေ့ဖူးတယ်၊ သေတဲ့ လူရဲ့ ဆွေမျိုးတွေရှေ့မှာ ဝမ်းနည်းကြောင်းပြောတယ်၊ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေကိုဖော်ပြီး ချီးမွမ်းတဲ့ သူဟာ ကွယ်ရာကို ရောက်တာနဲ့ မဲရဲ့ပြီး သေသူကို ချီးချီးဖဲ့ဖဲ့နဲ့ ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေဖော်ပြီး ပြစ်တင်ရှုံ့ချတော့တာပဲ၊ လူတွေရဲ့ စိတ်ဟာ အတော်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်ဆိုတာ သင်္ချိုင်းမှာ နေမှ သိရတာကွ၊ တကယ်တော့ သင်္ချိုင်းဆိုတာ သင်ယူတတ်ရင် အတွေးအခေါ်ဒဿနတွေ အများကြီးရမဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးတစ်ခုပါပဲကွာ”

ဟု ပြောလေရာ လူပုလေးက ပုခုံးတွန့်၍

“တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလား”

ဟု လှောင်ပြောင် လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ သုဘရာဇာကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဘာလဲ... မင်းက ကျုပ်ကို မယုံကြည်တဲ့ သဘောလား၊ ဟောဒီသင်္ချိုင်းမှာ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းရှုပြီး သုဿန်စုတင်ဆောင်သွားတဲ့ နာမည်ကျော် ဆရာတော်ကြီးတွေရဲ့ ဘွဲ့အမည်တွေကို ရွတ်ပြမယ် နားထောင်”

ဟု ဆိုကာ လွန်စွာထင်ရှားသော ဆရာတော်ကြီးများ ၏ ဘွဲ့အမည်ကို ရေရွတ်ပြလေရာ လူပုလေးသည် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

ကမန်းကတန်းလက်ကာ၍

“ဟိုး ဟိုး... တော်ပါတော့၊ ယုံပါပြီ၊ ကဲ... အလုပ်အကြောင်းပဲ ပြောရအောင်၊ ဟောဒီက ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေကို ကောင်းကောင်း မွန်မွန် မြေမြှူ

ပ်ပေးပါဗျာ၊ ကျသင့်တဲ့ အခကြေးငွေကို ပေးပါမယ်”

ဟု ပြောလေရာ သုဘရာဇာကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“မြေမြုပ်ရုံပဲ ဆိုရင်တော့ ငွေကျပ်ပေးရင် လုံလောက်ပါပြီ၊ ကိုယ့် လူရဲ့ မိတ်ဆွေကို သင်္ချိုင်းမှာ ထားခဲ့ပေတော့၊ ခဏနေရင် ကျုပ် မြေမြုပ် လိုက်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် သုဘရာဇာကြီးသည် ပက်လက်မြင်းလှည်းပေါ်မှ အခေါင်းကို အောက်သို့ ထမ်းချလေ၏။

လူပုလေးက မြေကြီးပေါ်သို့ ရောက်သွားသော အခေါင်းကို ကြည့်၍ စိတ်မချဟန်ဖြင့်

“ကျုပ် စိတ်ချပြီးထားခဲ့မယ်နော်”

ဟု ပြောလေရာ သုဘရာဇာကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“စိတ်ချပြီးသွားပါ ကိုယ့်လူရယ်၊ သင်္ချိုင်းကိုရောက်ရင်တော့ ရှင်ဘုရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူတောင်းစားပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်တန်းတစ်စားတည်းထားပြီး သင်္ဂြိုဟ်ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သတ္တဝါတွေဟာ သေတဲ့ အခါ အတူတူဖြစ်သွားလို့ ပဲ၊ ရှင်ဘုရင်မို့ သူကောင်းထက်ပိုပြီး အခွင့်ထူး ခံရမယ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး၊ လူတွေဟာ အသက်ရှင်နေချိန်မှာ သာ အတန်းအစားခွဲပြီး ဆက်ဆံကြတာပါ”

ဟု ဂွကျကျပြောဆိုလေရာ လူပုလေးသည် စောဒကမတက်တော့ဘဲ မြင်းလှည်းပေါ်သို့တက်ကာ သင်္ချိုင်းထဲမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။ သုဘရာဇာကြီးက လူပုလေး၏ နောက်ကျောကိုကြည့်၍ တဟားဟား ရယ်မောကာ

“နောက်လည်း လိုအပ်ရင် လာခဲ့ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေရာ လူပုလေးသည် အထိတ်တလန့်ဖြင့် မြင်းလှည်းကို လျင်မြန်စွာ မောင်းထွက်သွားလေ၏။

ထိုအခါမှ ပင် သုဘရာဇာကြီးက ပေါက်တူးတစ်လက်ကိုယူ၍ မြေ ကျင်းတစ်ကျင်းကို တူးလေ၏။

မြေကျင်းကို ကျွမ်းကျင်စွာ တူးပြီးနောက် အခေါင်းကို မြေမြှုပ်ကာ နီးတွင် အခေါင်းပေါ်မှ စာကို ဖတ်ရှုလေ၏။

“နေမင်းထိပ်ခေါင်၊ အသက် ၃၅နှစ်ဆိုပါလား၊ နေမင်းဆိုတာ အ တော်ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ သဘောပဲ၊ ထိပ်ခေါင်ဆိုတာလည်း သူတစ်ပါးရဲ့ အခေါင်အဖျားလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ဒီလောက် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ အမည်ရှင်လည်း မြေကြီးအောက်ကို ရောက်ရ တာပါပဲ၊ ဟိ ဟိ ... သနားစရာကောင်းလိုက်တာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကို ငွေ၅ကျပ်ရအောင် ကျေးဇူးပြုပေးတဲ့ နေမင်းထိပ်ခေါင်ကို ဂါရဝပြုရမ ယ့်”

ဟု ရေရွတ်ကာ ဦးညွတ် လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သဘောတူဟန်ဖြ င့် ရယ်မော၍

“ဟိ ဟိ... ချမ်းသာကြွယ်ဝချင်ရင် ကိုယ့်ရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း အလုပ်ကို ဂါရဝထားဖို့ ဆရာတော်ကြီးက မိန့်ဖူးတယ်၊ ငါ့လောက်ကိုယ့် အလုပ်ကို ဂါရဝထားတဲ့ လူ ဘယ်သူရှိမလဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း ငါချမ်းသာ နေတယ်ထင်ပါရဲ့ ”

တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ကာ တဟားဟားရယ်မောနေလေ၏။ ပြီး နောက်တွင် မူ ညနေစောင်းနေပြီဖြစ်သဖြင့် ဇရပ်နံဘေးရှိ မြေကွက်လ ဝ်ကလေးတွင် မီးမွှေး၍ ဘဲဥနှင့် ငါးခြောက်ကို ချဉ်ရည်ဟင်းချက်လေ၏

ဟင်းကျက်သောအခါ မဆလာနိုင်နိုင်ခတ်၍ စားချင့်စဖွယ် မွေးကြိုင် လာလေ၏။

သူသည် ညမှောင်ရိသန်းစပြုသောအခါ ညစာကို မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်လေ၏။ ညစာစားပြီးနောက် ရေနွေးကြမ်းတစ်အိုးနှင့် ထန်းလျက်၊ ပဲကြီးလှော် စသည် များကို စားသောက်ကာ တစ်ကိုယ်တည်း စည်းစိမ်ခံနေလေ၏။

ညအိပ်ကာနီးသောအခါ တယောပြားလေးတစ်လက်ကို လက်သံစမ်းကာ ရှေးဟောင်းသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အသံဝါကြီးနှင့် သီဆိုနေလေ၏။

သူသည် သီချင်းများကို တစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ်သီဆိုပြီးနောက် မျက်လုံးများ မှေးစင်းလာသဖြင့် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့လေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ သုဘရာဇာကြီးသည် ဈေးသို့သွား၍ သူ့အလွန်ကြိုက်နှစ်သက်သော ဝက်သားများကို ဝယ်ယူ၏။

ဝက်သားဆိုင်တွင် သူဈေးဝယ်နေစဉ် ဈေးဝယ်သူအချို့သည် သူ့မျက်နှာကို မြင်သည် နှင့် နှာခေါင်းရှုံ့ကာ အဝေးသို့ ထွက်သွားကြ၏။

သုဘရာဇာကြီးသည် ထိုကဲ့သို့ ပြုမူဆက်ဆံခြင်းကို ခံရပါများ ပြီး အရေထူနေသဖြင့် ဝမ်းနည်းခြင်းမဖြစ်တော့ဘဲ တဟားဟားရယ်မော၍

“ကျုပ်ကို အခုအချိန်မှာ တော့ ဝေးဝေးက ရှောင်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူဌေးကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆင်းရဲသားပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်တန်ရင်တော့ ကျုပ်ဆီကို ရောက်လာကြမှာ ပဲ၊ အဲဒီအချိန်ရောက်တော့မှ သုဘရာဇာကြီးရယ်လို့ ကျုပ်ရဲ့ ခြေသလုံးကို မဖက်နဲ့ နော်”

ဟု ပြောလေရာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့၍

“မနက်စောစောစီးစီး ကျက်သရေကိုမရှိဘူး၊ ငါ့လက်နဲ့ ဒင်းရဲ့ အင်္ကျီ သွားထိတယ်၊ သွားပါပြီ၊ အိမ်ကိုရောက်တော့မှ နွားနို့နဲ့ ပြန်ဆေးပစ်ရမယ်”

ဟု ပြောလေရာ သုဘရာဇာကြီးက မိန်းမကြီးကို လှည့်ကြည့်၍ ရယ်မောကာ

“ဟား ဟား ဟား... ကျက်သရေမရှိဘူး ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားကရော ဘယ်လောက်ကျက်သရေရှိလို့ လဲ၊ ဆင်းရဲသားတွေကို အတိုးကြီးနဲ့ မတရားငွေတိုးချေးပြီး ခေါင်းပုံဖြတ် အမြတ်ထုတ်နေတဲ့ မိန်းမကြီးကများ ခင်ဗျား သေရင် မြေမြှုပ်စရာမလိုဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ အလောင်းကြီးကို မြေကြီးပေါ်မှာ ဝမ်းလျားမှောက်ပေးလိုက်ရုံပဲ၊ ဒီတော့မှ ခင်ဗျားရဲ့ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ မြေကြီးတွေကိုယက်ပြီး ငရဲပြည်ကို အော်တိုမစ်တစ်ရောက်သွားမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ငွေတိုးချေးစားသောမိန်းမကြီးသည် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားပြီး

“ကျက်သရေယုတ်ပါပြီ၊ ဗေဒင်ဆရာဆီ အမြန်ပြေးပြီး ယတြာချေရမယ်”

ဟု ပြောကာ ဈေးခြင်းတောင်းကြီးကိုပင် မယူတော့ဘဲ ဈေးထဲမှ အပြေးအလွှားထွက်သွားလေ၏။

သုဘရာဇာကြီးသည် ဝက်သားနှင့် ဟင်းချက်စရာများကို ဝယ်ယူ၍ ဈေးထဲမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

သူသည် မြို့လယ်ကောင်သို့ ရောက်သောအခါ ခေါက်ဆွဲဆိုင်တစ်ဆိုင်

င်ရှေ့သို့ ဖြတ်လျှောက်မိ၍ ခေါက်ဆွဲကြော်နေသော ရနံ့ကို ရရှိလေ၏။

သုဘရာဇာကြီးသည် ခေါက်ဆွဲကြော်ကို နှစ်သက်သူဖြစ်သဖြင့် သွားရည်ကျ လာပြီး အရဲစွန့်၍ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။ စားပွဲထိုးကလေးသည် သုဘရာဇာကြီးကို သိဟန်မတူဘဲ စားပွဲတစ်လုံးတွင် နေရာချပေး၍

“ဘာစားမလဲ၊ ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ကြာဇံကြော်၊ အစိမ်းကြော်၊ တောက်တောက်ကြော်ရမယ်”

ဟု ပြောလေရာ သုဘရာဇာကြီးက လူငယ်လေး၏ စကားကို ဖြတ်၍

“ခေါက်ဆွဲကြော်ပဲ စားမယ်ကွာ၊ ကောင်းကောင်း လေးလုပ်ကွာ”

ဟု မှာ ကြားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် ခေါက်ဆွဲကြော်နေသော တရုတ်လူဝကြီးသည် အခန်းထဲမှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သုဘရာဇာကြီးကိုမြင်သောအခါ သူရဲသဘက်ကို မြင်ရသကဲ့သို့ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပြီး

“ဟိုက်... ခင်ဗျားကို ဒီဆိုင်မှာ ခေါက်ဆွဲကြော်ရောင်းလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ်ဆိုင်ထဲက အမြန်ဆုံးထွက်သွားပါ”

ဟု မောင်းထုတ်လေ၏။ သုဘရာဇာကြီးသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်ပြီး

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ ထောင်ကဲရယ်၊ ကျုပ်လည်း သူများ လိုပဲ အခကြေးငွေပေးပြီး စားမယ့်သူပါ”

ဟု ပြော လိုက်လေရာ ဆိုင်ရှင်တရုတ်ကြီးက ခေါင်းကိုသာခါယမ်း၍

“အို... ခင်ဗျားလို အလုပ်လုပ်တဲ့ လူကို ဒီဆိုင်မှာ ခေါက်ဆွဲစားခိုင်းရင် ဘယ်သူမှ ကျုပ်ဆိုင်မှာ လာစားတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သုဘရာဇာကြီးက ထိုင်ရာမှ ထရပ်၍

“လူတွေဟာ ခက်တယ်ဗျာ၊ တကယ်တော့ ကျုပ် ဒီမြို့မှာ ရှိနေလို့ သူတို့ မှာ အခက်အခဲကြုံရင် ပြေလည်သွားတာမဟုတ်လား၊ ကျုပ်က ခေါက်ဆွဲကြော်ကို သိပ်ကြိုက်တယ်လို့ အရဲစွန့်ပြီး ဝင်စားမိတာပါဗျာ၊ ကျုပ်အတွက်ကြောင့် ခင်ဗျားတို့ လာဘ်တိတ်မယ်ဆိုရင် မစားတော့ပါဘူး။”

ဟု ပြောကာ ဆိုင်ထဲမှ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်၍ စားပွဲထိုးလူငယ်လေးသည် စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချ လိုက်လေ၏။

သုဘရာဇာကြီးသည် သင်္ချိုင်းသို့ ပြန် လာပြီး ဇရပ်ပျက်ကြီးနံဘေးတွင် မီးမွှေး၍ ရေနွေးတည်လေ၏။

ထို့နောက် ကြက်သွန်များကို ခွာ၍ ငရုတ်သီးထောင်းလေ၏။

သူသည် ဟင်းချက်ရန် ပြင်ဆင်နေသော်လည်း ယနေ့နံနက် ဈေးထဲတွင် ကြုံတွေ့ခဲ့သော မိန်းမကြီးနှင့် ခေါက်ဆွဲဆိုင်ရှင်လူကြီးကို တွေ့တောရင်း စိတ်လက်မကြည်မလင် ဖြစ်နေရှာ၏။

ထိုအချိန်မှာ ပင် သင်္ချိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသော စက်ဘီးတစ်စီးကို မြင်သဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

စက်ဘီးသည် သင်္ချိုင်းဇရပ်ပျက်ကြီးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ စက်ဘီးစီးလာသူမှာ ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာ စားပွဲထိုးလူငယ်ဖြစ်မှန်း တွေ့ လိုက်လေ၏။

စားပွဲထိုးလူငယ်၏ လက်ထဲတွင် ဖက်ဖြင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကို မြင်ရ၏။

စားပွဲထိုးလူငယ်က စက်ဘီးကို ဒေါက်ထောက်၍ အထုပ်ကို မြှောက်ပြကာ

“ဦးလေးအတွက် ခေါက်ဆွဲကြော် ယူလာတယ်ဗျ”

ဟု ပြောလေရာ သုဘရာဇာကြီးသည် ခေါက်ဆွဲကြော်အနံ့ကို ရရှိ၍ သွားရည်များကျ လာပြီး

“ထောင်ကဲကြီး ပို့ခိုင်းလိုက်တာလားကွ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ”

ဟု ပြောလေရာ လူငယ်လေးက ခေါင်းခါ၍

“ထောင်ကဲကြီး ပို့ခိုင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူမသိအောင် ကျုပ်ဘာသာ လာပို့ပေးတာပါ။ ဦးလေးက ခေါက်ဆွဲကြော်စားချင်ရက်နဲ့ ထောင်ကဲကြီးက မရောင်းလို့ ပြန်သွားရတာကြည့်ပြီး ကျုပ်စိတ်မကောင်းဘူး၊ ဒီတော့မှ ထောင်ကဲကြီးကိုမေးကြည့်ပြီး ဦးလေးဟာ သုဘရာဇာကြီးဆိုတာ သိခဲ့ရတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သိချိုင်းမှာ နေတဲ့ လူလည်း လူပါပဲဗျာ၊ ဒါကြောင့် ဦးလေးကို ခေါက်ဆွဲကြော် လာပို့ပေးတာ၊ အားရပါးရသာ စားပေတော့၊ ပိုက်ဆံလည်း မပေးနဲ့ ၊ ကျုပ်က ဒါနပြုတယ်လို့ သဘောထားပါ၊ ကဲ... ကျုပ်သွားတော့မယ်၊ ကျုပ်ပျောက်နေရင် ထောင်ကဲကြီး ဆုလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောကာ စက်ဘီးဆီသို့သွားကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ သုဘရာဇာကြီးက ခေါက်ဆွဲထုပ်ကိုကိုင်၍

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါနရှင်လေးရယ်၊ ဒါနရှင်လေးရဲ့ နာမည်ကို အမှတ်တရအနေနဲ့ ပြောခဲ့ပါဦး”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ လူငယ်က စက်ဘီးကို ခွတက်လိုက်ပြီး
“ကျုပ်နာမည်...”

*